

Jocul de-a înlocuirea nu poate continua la infinit

Joi, 19 februarie 2009 - Gili Cârstea

Page | 1

Neprihănirea lui Hristos nu este o mantie care să acopere desfătarea noastră în păcat. Adică, nu este doar îndreptățire:

„Neprihănirea lui Hristos nu este o mantie care să acopere păcate nemărturisite și nepărăsite; ea este un principiu de viață care transformă caracterul și controlează comportamentul. Sfințenie înseamnă predare totală în fața lui Dumnezeu; este o totală abandonare a inimii și vieții pentru locuirea interioară a principiilor cerului” (DA 555).

Există astăzi multă agitație despre libertatea evangheliei, despre îndreptățirea doar prin credință, despre crucea lui Hristos și puterea înlocuitoare a sângelui. Mulți îl revendică pe marele apostol Pavel, convinși că acesta a văzut doctrina mântuirii doar ca îndreptățire. De aici trag concluzia că tot ce se cere de la păcătos este să creadă în Hristos, și că orice schimbare în interiorul lui duce la robie, prin „pierderea libertății evangheliei.”

Nu este o poziție nouă în creștinism; ceea ce este uimitor la ea este forța pe care o capătă tot mai mult în adventism, sub masca ortodoxiei apostolice.

Am citit recent o explicație foarte potrivită cu ceea ce se întâmplă astăzi în biserică; am avut senzația că este un raport al tensiunilor actuale din comunitățile noastre, o descriere perfectă a teologiei adventiste predicate astăzi sub brandul „neprihănirea prin credință.” Ascultați:

„Cei care predică această doctrină astăzi au multe de spus cu privire la credință și neprihănirea lui Hristos; dar ei pervertesc adevărul, și îl fac să servească erorii. Ei declară că trebuie doar să credem în Isus Hristos, și că acea credință este atot-suficientă; că neprihănirea lui Hristos trebuie să fie acreditarea păcătosului; că neprihănirea atribuită împlinește legea pentru noi, și că, astfel, nu mai suntem sub obligația de a păzi legea lui Dumnezeu. Această categorie de oameni pretind că Hristos a venit să mântuiască pe păcătoși, și că pe ei i-a mântuit. ‘Sunt mântuit,’ repetă ei iar și iar. Dar sunt ei mântuiți deși calcă legea lui Iehova? Nu! Haina neprihănirii lui Hristos nu este o mantie pentru fărădelege. Această învățătură este o înșelătorie grosieră, iar Hristos devine pentru astfel de persoane o piatră de poticnire așa cum a devenit și pentru iudei – ei, acești declarați credincioși în Hristos, nu-L primesc ca Mântuitor personal, deoarece ei separă pe Hristos de lege, și văd credința ca pe un substitut pentru ascultare. Ei despart pe Tatăl de Fiul, Mântuitorul lumii. Ei învață realmente, atât prin precept cât și prin exemplu, că Hristos, prin moartea Sa, mântuiește pe oameni în fărădelegile lor” (BE 2 august 1897).

Pentru a remedia o astfel de eroare fatală a trimis Dumnezeu poporului Său „o foarte prețioasă solie” despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea. Solia 1888 descoperă pe Hristos într-o lumină cu totul nouă, expunând în fața lumii modul în care s-a realizat ispășirea, natura noului legământ și scopul lui Dumnezeu pentru omenirea căzută.

Hristos a fost războiul ceresc în care s-a țesut haina neprihănirii de care goliciumea umană avea nevoie. În trupul Său divino-uman legea Duhului de viață a biruit toate fortărețele pe care legea păcatului și a morții le ridicase în templul inimii, templul lui Dumnezeu ajuns în ruine. Asupra

Lui au fost încercate toate șiretlicurile abisului, dar fără succes. S-a demonstrat fără urmă de îndoială că „omenescul unit cu divinul nu comite păcat.”

[20 feb 2009]

Pavel susține declarația lui Moise, că Mesia va fi ridicat dintre frații lor, cu moștenirea genetică a naturii umane. Explicația este simplă și clară:

„Hristos nu S-a prefăcut că ia natură umană; EL chiar a luat-o, realmente. A posedat cu adevărat natură umană. ‘Astfel deci, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș de ele’ (Evr 2:14). El a fost fiul Mariei; a fost din sămânța lui David, pe linia descendenței umane. A fost declarat a fi om, chiar Omul Isus Hristos” (RH 5 apr 1906).

În Hristos, privim taina lui Dumnezeu în splendoarea ei, revenirea slavei în templul gol al omenirii apostaziate. Trupul Său a fost războiul ceresc unde s-a țesut neprihănirea veșnică pentru familia omenească. Aceasta este singura speranță pentru noi:

„Privind întruparea lui Hristos în omenire, stăm uimiți înaintea unei taine de nepătruns, pe care mintea omenească nu o poate pătrunde. Cu cât ne gândim mai mult la ea, cu atât mai uimitoare devine... Divinul și omenescul erau misterios combinate, iar omul și Dumnezeu au devenit una. În această unire se află speranța rasei noastre căzute. Privind la Hristos în omenescul Său, noi privim asupra lui Dumnezeu, și vedem în El strălucirea slavei Sale, chipul perfect al Persoanei Sale” (ST 30 iul 1896).

Acestea sunt adevăruri de o profunzime extremă, pe care Pavel le-a abordat doar în treacăt, doar ca să așeze o temelie pentru generațiile viitoare. Iar noi, în superficialitatea noastră, am dedus că îndreptățirea prin credință este toată evanghelia, întreaga doctrină a mântuirii.

Jones preia teologia lui Pavel despre taina evlaviei, adică revenirea Șekinei în templul inimii, unirea dintre divin și uman în fiecare membru al trupului lui Hristos. În fața delegaților la sesiunea CG din 1893, el explică locul unde a fost țesută haina neprihănirii de care Laodicea are disperată nevoie:

„Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, și haină albă ca să te îmbraci cu ea.” Vă amintiți descrierea acestei haine, despre care am mai vorbit. Despre ea se spune că este ‘haina care este țesută în războiul cerului, în care nu există niciun fir de origine omenească.’ Fraților, acea haină a fost țesută într-un corp omenesc. Corpul omenesc – trupul lui Hristos – a fost acel război, nu este adevărat? Haina a fost țesută în Isus; în același trup pe care dumneavoastră și cu mine îl avem, deoarece El a fost părtaș la aceeași carne și sânge ca noi toți. Trupul vostru și al meu, trupul pe care l-a avut Hristos cât a fost în această lume, este războiul în care Dumnezeu a țesut haina pe care noi trebuie să o purtăm în trup, și El dorește să o purtăm acum, ca și atunci când trupul va fi făcut nemuritor la sfârșit.

„Ce a fost acel război? Hristos în trup omenesc. Ce a fost țesut în el? [O voce din sală: ‘Haina neprihănirii’]. Haina aceasta este pentru noi toți. Neprihănirea lui Hristos – viața pe care El a trăit-o – pentru noi, cei care o analizăm în această seară, este haina din acest pasaj. Dumnezeu Tatăl era în Hristos, împăcând lumea cu Sine. ‘Îl vor numi Emanuel – adică, Dumnezeu cu noi.’ Prin urmare, El dorește ca haina aceasta să fie a noastră, dar nu dorește ca noi să uităm cine este Țesătorul. Nu suntem noi, ci Acela care locuiește în noi. Este Dumnezeu în Hristos. Hristos trebuie să fie în noi, la fel cum Dumnezeu era în El; caracterul Său trebuie să fie în noi, tot așa cum Dumnezeu era în El. Caracterul Său trebuie țesut în noi prin aceste încercări și ispitiri la care suntem supuși. Dumnezeu este țesătorul, dar nu fără noi. Este cooperarea dintre divin și uman –

taina lui Dumnezeu în noi – aceeași taină ascunsă în evanghelie, și care este solia îngerului al treilea. Acesta este cuvântul Martorului Credincios” (GCB Sermons, 1893, Study 10).

Poporul nostru nu a pășit în această experiență glorioasă. Taina lui Hristos în evanghelie nu este încă văzută, și de aceea suntem așa de ușor atrași de varianta începătoare a înlocuirii. Nu înțelegem că păcătuirea noastră continuă Îl menține pe Hristos junghiat, singura cale prin care păcătoși deconectați de la izvorul vieții pot fi ținuți în viață.

Când ne va cădea măhrama de pe față la acest subiect, vom împlini la literă profeta din Zaharia 12:10-14, înțelegând că am străpuns pe Întâiul nostru născut, Capul noii familii divino-umane, și că menținem această crimă de 120 de ani.

Doar după o astfel de revenire la realitate ne putem aștepta la deschiderea unui „izvor pentru păcat și necurăție” (Zah 13:1).

Joaca aceasta de-a înlocuirea nu poate continua la infinit. Sigur, o mai putem prelungi. Mai putem sta la umbra mijlocirii, bucurându-ne încă o vreme de plăcerile de o clipă ale păcatului, dar odată vom plăti dobânzile astronomice ale acestui joc.